

pohádkové
čtení

GRADA®

Dášenka a Pumprlík

napsal Zdeněk K. Slabý
ilustrovala Bára Buchalová

 pohádkové
čtení

 GRADA®

pohádkové
čtení

GRADA®

Dášenka a Pumprlík

napsal Zdeněk K. Slabý
ilustrovala Bára Buchalová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zdeněk K. Slabý

DÁŠENKA A PUMPRLÍK

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5741. publikaci

Ilustrace Bára Buchalová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Návrh obálky Bára Buchalová
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1. v nakladatelství Grada Publishing, 2015

Vytiskla tiskárna FINIDR s.r.o. Český Těšín

© Grada Publishing, a. s., 2015
© Zdeněk K. Slabý, 2015
Cover Illustration © Bára Buchalová

ISBN 978-80-247-5296-9

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9629-1 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-9630-7 (ve formátu EPUB)

Obsah

O Dášence, ale hlavně o Pumprlíkovi	7
Dášenka a Pumprlík v Nesmyslově	18
Pumprlík přemýšlí	26
Dášenka a Pumprlík v Bojínkově	33
Daleká cesta do Hračan	50
Dášenka a Pumprlík v Hračanech	59

O Dášence, ale hlavně o Pumprlíkovi

Tak vy neznáte Dášenčina Pumprlíka? Ale, ale.

A Dášenku znáte? Jak by ne – chodí přece do školy. Do mateřské – samozřejmě. Za několik měsíců půjde dokonce už do opravdické školy, kam nosí děti každé ráno aktovku na zádech, a v ní sešity, učebnice, pastelky... A co ještě? Aha: svačinu.

Dášenka už je tedy veliká.

A Pumprlík? Pumprlík je malinkatý; tak malý, tak mrňavý, že je ze všech Pumprlíků, co jich na světě je, asi nejmenší.

Můžeme se podívat na kalendář, za kolik měsíců bude z Dášanky žačka první třídy:

- leden (to postaví spolu s Ninou v parku sněhuláka),
- únor (to bude s Ninou závodit, která z nich sjede na sáňkách rychleji z kopečku vedle parku),
- březen (to bude vyhlížet jaro),
- duben (to bude vítat jaro),
- květen (to bude s Ninou soutěžit, která z nich namaluje nejhezčí obrázek sluníčka),
- červen (to bude pořád ještě ve školce),
- červenec (to bude na prázdninách u babičky v pohorské vesničce),
- srpen (stále ještě bude na prázdninách, protože je u babičky moc ráda)
- a pak už je v kalendáři září.

V září půjde Dášenka prvně do školy. Však ona se zima překulí, ze sněhuláka zůstane v parku jenom dřevý hrnec, mrkev a osm uhlíků, sáňky budou odpočívat na půdě, rozkvetou stromy a bude jaro. A slunce bude hřát, jahody na záhonu zrát, to už přijde léto. Jablka, co vypadají jako skleněná, budou žloutnout, a jablíčka, co vypadají jako opravdová jablka, se začnou červenat, a to už...

To už bude první školní den.

Ale co Pumprlík?

Dášenci Pumprlík má tři domy:

- velký dům z kaštanu,
- malý domek z bukvice
- a domeček z duběnky.

Měl ještě chatu z hrášku, ale ta se někam zakutálela a Dášenska ne a ne ji najít.

Máte taky svého Pumprlíka? Předpokládám, že ano.

A v jakém bydlí domě? Pumprlíci mívají nejrůznější obydlí, protože jsou nesmírně vynalézaví, ještě vynalézavější než vynálezci hodinek nebo lenošek. Málokdo z dětí se ovšem dospělým svěřuje s tajemstvím, kde jeho Pumprlík bydlí. Vím však, že třeba Nina má svého Pumprlíka ubytovaného v krabičce od zápalek. Jestli se mu v ní líbí, nevím, ale prý tam má i vlastní televizi, vlastně televizičku, tak snad je tam docela spokojený.

Pumprlík je u Dášanky celý den a celou noc, pořád.

Jenže ve dne spí – buďto ve svém větším domě z kaštanu, nebo v tom menším domku z bukvice, anebo v domečku z duběnky, jak kdy. Dříve někdy spával také v chatě z hrášku, ale jenom v létě, v zimě mu v ní bylo chladno. Nedisťte se, copak se do hrášku vejdou kamna, aby si mohl zatopit? A ústřední topení mívají Pumprlíci málokdy, i když by jim na celý rok vystačilo půl brikety. Nebo dva kousky koksu.

Dášanka ještě svého Pumprlíka nikdy nikomu neukázala, ani své největší kamarádce Nině, ani menším kamarádkám Kátě a Zuzance. A rodičům? Ani náhodou!

Svým kamarádkám o něm vyprávěla, ale tvrdila, že ho nemohou nikdy vidět, protože Pumprlíci ve dne spí a nikdo je nesmí budít.

Nina vážně přikývla: s jejím Pumprlíkem je to přece stejné.

Zato Káťa a Zuzanka byly trošičku zelené závistí. Co se nasháněly, aby měly taky svého Pumprlíka, třeba jen jednoho dohromady! Vysypaly všechny peníze ze svého spořivého domečku (to Káťa) a ze spořivého telefonu (to zase Zuzanka) – mince malé i velké přitom zvonily jako rolničky. Napočítaly osm korun. Hned se s nimi vydaly do krámků paní Halířové, která měla na skladě všechno možné od zmrzliny po buček (ale Pumprlíka ne!), pak do obchodu nazvaného Deset tisíc drobností (paní prodavačka vrtěla hlavou, nikoli, takovou drobnost nevedeme!), potom do obchodu

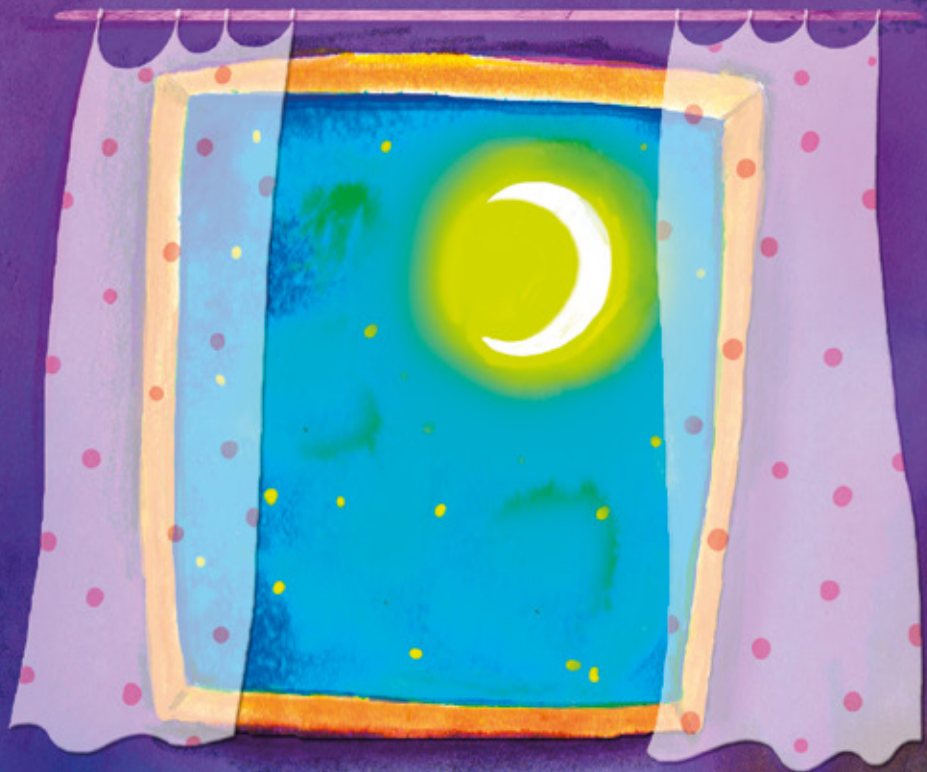
s pejsky, kočičkami a rybičkami („Takové zvířátko jsem nikdy neviděl,“ tvrdil majitel. Prý: zvířátko! Nevzdělá nec jeden!). Nakonec šly ještě do supermarketu, kde je přece k dostání skoro všecko. Tam se na Dášenčiny (menší) kamarádky dívali podezíravě, protože si mysleli, že si z nich dělají legraci. Nebo švandu. Prosím vás, shánět v supermarketu Pumprlíka, kdo to jakživ viděl. Deset vajíček, krabicové mléko, chlazené kuře, punčochy, pastu na zuby – prosím, ale Pumprnikl, vlastně Pumprlíka?

Zbývalo cukrářství. Tam si je dokonce slečna za pultem s přehradou větrníků, věnečků a trubiček se šlehačkou nedůvěřivě změřila čokoládovými očima a zeptala se, jako by se nechumelilo: „Proč Pumprlíka? Nechtěly byste radši semtele, Rýbrcoula nebo Janazachrtadána?“ A rozesmála se vysokým, pronikavým hlasem. Bába jedna osmnáctiletá!

Ve dne tedy nemůže Dášenka Pumprlíka budit, když spí. A v noci? V noci spí zase Káťa a Zuzanka. A všechny děti.

Spí i Dášenka?

Dášenka večer klímá, dřímá, usíná, Dášenka spí a spin-ká, hajá, dadá.

Zrovna v tom okamžiku se probouzí Pumprlík.

Vyskočí ze své malé válendy a cvičí večerní čtvrthodinku při hudbě, kterou vysílá rozhlasová stanice Pumprlíkov jedna. Cvičí asi takhle: ráz, dva, ráz dva, ráz dva tři čtyři!

Pak se osprchuje studenou vodou v malinké koupelně (vlastně je to spíš koupelňový kout), vyčistí si zuby (vlastně spíš zoubky) banánovou nebo pomerančovou zubní pastou a oblékne se. Předtím se ještě podívá na kalendář, aby zjistil, který je den.

V pondělí totiž nosí oranžové šaty, v úterý modré, ve středu fialové, ve čtvrtek žluté, v pátek zelené, v sobotu hnědé a v neděli červené.

Málokterý Pumprlík má tolik obleků. Ale čím je Pumprlík menší, tím je větší parádník.

Pumprlíkovi, který bydlí u Niny, stačí například jeden černý svetr a jedny šedé kalhoty na všední dny a béžové šaty na neděli a na svátky.

Nina se nabídla, že mu sama a vlastnoručně ušije krásný obleček, protože dostala od pratety několik odstřížků tygří barvy, ano, trochu ryšavých a trochu

pruhovaných, ale on jenom mávl rukou, že ne a že nechce, že prý by měl příliš plný šatník a že je docela spokojený s tím, co má.

Dášenčin Pumprlík se nasnídá – je skromný: stačí mu jedno zrnko pšenice, ovsa, žita nebo ječmene, roze-mleté a smíchané s jogurtem. Také má rád slunečni-cová semínka nadívaná medem. Ale úplně nejraději si připravuje kašičku z kukuřice politou jitrocelovou šťávou.

Nesbíhají se vám sliny?

Hned po večerní snídani si vezme šedý kobereček – a vydá se za Dášenkou.

O té jsme si vlastně ještě moc neřekli.

Tak tedy:

Dášenka má světlé vlasy – ale nejsou úplně světlé, jsou i trochu do kaštanova.

Dášenka má zelené oči – ale nejsou úplně zelené, jsou také maličko do šeda a maličko do modra.

Má panenku Bedřišku, jenže na tu teď trochu zapomíná – od té doby, co se k ní přistěhoval Pumprlík.

Dášenka má ráda maminku, tatínka, obě babičky a pohádky. Však se babičky předstihují, která pro ni vymyslí

víc pohádek. A holčička se při nich ráda směje, ale někdy se ráda i bojí – podle toho, o čem ty pohádky jsou, jestli o veselé princezně, nebo o zuřivém drakovi. Jenom nerada pláče. Ale kdo by rád plakal?

Pumprlík pošeptá spící Dášence do ucha:

„Dášenko, Dášičko, otevři očičko, už jsem tady!“

Dášenka se protáhne, zívne, protře si oči, maličko se zamračí, maličko se usměje, ale ochotně hned vstává.

„Kam poletíme, Pumprlíku?“

Pumprlík neodpovídá. Tváří se vážně a zaměstnaně. Sáhne do kapsy, vyloví lahvičku s bledou tekutinou, podobnou medicíně, kterou Dášenka dobře zná (to je ta, která chutná hořce i sladce zároveň a je proti kašli). Potom kápne tři kapky oné medicíny, co asi není medicína, na kobereček.

Z koberečku je ihned koberec. Dášenka se uvelebí doprostřed koberce: sedí si tam se zkříženýma nohama jako Turek.

Fuí, fuíí, fuííí – dýchne vítr, otevře se okno a šedý koberec se pomalu vznese do bílé a černé noci.

Dášenska a Pumprlík v Nesmyslově

Noc je černá, protože je všude tma, ale je také bílá, protože všude, na střechách i na dláždění, na stromech i na autech, na sochách i na věžích leží čerstvě napadaný sníh. Proto je to černobílá noc.

Dášenska opakuje svou otázku:

„Kam letíme, Pumprlíku?“

Pumprlík se zasměje docela tenoučce, že Dášenska to zasmání skoro nezaslechne, a odpoví:

„Dneska letíme do Nesmyslova.“

Koberec klouže nocí po paprscích měsíce jako netopýr. Jako netopýr na bruslích. Měsíc se zlehýnka kutálí po černavé obloze, snuje ledově stříbřité paprsky jako pavouk pavučinové nitě a podestýlá je letícímu koberci na cestu.

Uplyne chvílička a už jsou v Nesmyslově.

Dášenska natošup sedí v nesmyslovské škole. Ne ve školce, ale v opravdovské velké škole.

„Kolik je jedna a jedna?“ vyptává se učitelka.

Všechny děti sedí v lavicích jako pecky v třešních, pohlížejí zarytě před sebe a mlčí.

Jen Dášenska se hlásí:

„Prosím, prosím... To už vím: jedna a jedna jsou dvě.“

Učitelka se zamračí:

„Dášenko, Dášenko, už jsi zase uměla... Jak si to vlastně představuješ? Jestli se ještě jednou přihlásíš, tak tě nechám propadnout! Podívej se, jak jsou ostatní děti hodné a přičinlivé, podívej se, jak hezky neumějí. Ty budou mít určitě na vysvědčení jedničku. Ale co s te-